

”ஏறிக் கொள்ளுங்கள்” என்றவனுக்கு நன்றி க஠றியவாறே மட்டை முடிச்சோடும் முண்டியடிக் க முயன்றும் முயலாமலுமாய் உள்ளே ஏறி பதினான்காம் எண் இரூக்கபை பக்கம் போனபோது அங்கே ஏற்கனவே ஒருவர் தொந்தியும் தொப்பயுமாகப் பொருந்தியமர்ந்திருந்தார்.

“ஸார், இது என்னுடைய இடம்.”

“மன்னிக்கவும், இது என்னுடையது.”

அவரவருடைய இடத்தைக் கண்டிப்பிப்பதுதான் உலகிலயே அதிசிரமமான காரியமாக இரூக்கும் என்று தோன்றியது. 'அவரவர் இடம்' என்பதிலும் அவரவருக்கு விதிக்கப்பட்ட இடங்கள், வாய்த்த இடங்கள், அவரவர் விரும்பிய இடங்கள் என்று எத்தனை பிரிவுகள் விதிக்கப்பட்டதற்கும் வாய்த்ததற்கும் என்ன வேறுபாடு என்ற கேள்விக்கு 'நிச்சயம் ஏதோ வேறுபாடு இரூக்கிறது' என்பதாக மனம் இடக்காகக் க஠றியது. அப்படி வேறுபாடு இரூக்கும் பட்சத்தில் விதிக்கப்பட்டதும் சரி, வாய்த்ததும் சரி, விரும்பிய – விரும்பாத என்பதாக வேறு சிலவாகவும் கிளை பிரியும்

“என்ன ஸார், அங்கனயே நிக்கிறீங்க? இந்த வண்டி தானே நீங்க?”

“ஆமாம், ஆனா இவர் என் இடத்தைத் தன்னுடையதுன்னு சொல்றார்.”

”அதெப்பி? என் இடத்தனை நீங்கள் தான் உங்களையுதவியென்று சொல்கிறீர்கள்.”
உட்கார்ந்திருந்தவர் விற்பைபாகக் கபினார்.

“அட, யார் இடம் யாருக்கு சாசுவதம் சார்.... அதுவும், ஒரு ஆறு மணி நேரத்துக்குப்
பேய் எதுக்கு இத்தனை எடக்குமுடக்குப் பசேச்சு?” சலிப்பாகத் தத்துவத்தைச்
சிதறவிட்டபடியே நடத்துனர் வந்துபார்த்து என் பயணச்சீட்டை ‘டபுள்செக்’
செய்வதற்காய் ஓட்டுநர் இருக்கவைப்பக்கம் அமர்ந்திருந்தவரிடம் கொண்டு சென்றார்.

“ஐயா, நீங்கள் அடுத்த வண்டிக்குப் போகணும். இது ஒன்பதரை வண்டி. லேட்டு.
அதான் குழப்பம்.”

“அப்ப, என் பத்து மணி வண்டி பத்தரைக்கு வருமா?”

“பத்தரையும் ஆகலாம், பனிரண்டும்தான் ஆகலாம். எத்தனை தான் உறுதியாகச் சொல்ல
முடிகிறது?”

என் முறப்பும், ஓட்டுநரின் எக்ஸ்பர்ட் காமெண்ட்டும் மரோதிக்கொண்ட கணத்தில்
என்னிடமிருந்து வாங்கப்பெற்ற பயணச்சீட்டு என் கையில் பரிவோடு திணிக்கப்பட்ட,
நான் இறங்கிக்கொண்டேன்.

அடுத்த வண்டி இரண்டுபேருடைய கணிப்பிற்கும் பொதுவில் பதினோறு மணியளவில்
வந்தது. ஏறி எனது பதினான்காம் எண் இருக்கையை அடைந்து அது காலியாக
இருக்கக்கண்ட ஆசுவாசத்தில் அமர்ந்து நடத்துநரிடம் காண்பிக்க சௌகரியமாய்
பயணச்சீட்டைப் பிரித்து நீ விவிட்டபோதுதான் பார்த்தேன் – என் பெயர்
இருக்கவண்டிய இடத்தில் ‘கஸ்தபரி’ என்ற பெயர் இருந்தது.

நான்தான் பேய் பயணச்சீட்டு வாங்கியது. பின், எப்படி....?

வண்டி கிளம்பிவிட்டது.

கஸ்துரியாகப் பயணம் செய்வது என்ற தீர்மானத்தில் நின்று நிலைக்கவேண்டிய நிர்பந்தம்.

'பெண்களாகக் கொண்டு தனி இருக்கைகள் சில இருக்கும் போது இங்கே எதற்கு ஒரு பெண்ணுக்கு இடம் தரப்படவேண்டும்.....?' இந்தக் கேள்வியும், நடத்துனர் எந்தவித சந்தகேப் பார்வையும் இன்றி பயணச்சீட்டைப் பார்வையிட்டது திரும்பத் தந்த விதமும் கஸ்துரி என்பது ஓர் ஆணின் பெயராகவே இருக்கக்கூடும் என்று கருதவதே தது.

போன வண்டியில் 'டபுள் சிக்' செய்தவர் தவறுதலாக மாற்றித் தந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால், என பெயரிலும் யாரோ பயணம் செய்துகொண்டிருப்பார். அது யாராக இருக்கும்...?

கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தது போன்ற குறுகுறுப்பு உள்ளே ஏற்பட்டது.

கஸ்துரியின் பயணம் எதற்காக மறக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும்? கஸ்துரி என்ற மனிதன் எப்பிப்பட்டவன்? வாழ்வில் இந்தத் தருணத்தில் அவனுடைய இழப்புகளும் வரவுகளும் என்னென்ன? அவனுடைய வாழ்க்கையில் எத்தனை பெண்கள் நிரீட்டிருப்பார்கள்? எனக்கெதற்கு இந்த ஆராய்ச்சியெல்லாம்.....?

ஜன்னல் வழியாகப் பார்வையைடீவிந்ததில் நிலாவும் கூடவே ஓடிவந்தது.

* * *

'YOUTH WILL BE SERVED'. தோற்கத்தான் போகிறோம் என்று திரிந்தே, தோற்றாலும் கிடக்கக்கூடிய பணம் பசியைப் போக்கிக்கொள்ள உதவாமே என்பதற்காய், இளைஞனை எதிர்த்துக் களமிறங்கும் முன்னாளையை குத்துச்சண்டை ரினின் வாசகம். **JACK LONDON**இன் **A PIECE OF STEAK**..... படித்த கதையின் வரிகளும் கூடவே ஓடிவந்தது.

பாவனை வகுகுளித் தனத்தில் அல்லது பட்டவர்த்தன அலட்சியத்தில் 'படா'ரனெத் தழைந்து முழு மார்புகளையும் தளும்புவதைத் துக்காட்டும் பணிகளை எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் நிறையப் பேசுக்கு அத்தகைய தளும்புக்கும் குலுக்கும் தவேயாக இருக்கிறதுதான். நானாகியிருக்கும் கஸ்தூரிக்கும் தவேயாக இருக்கும்மோ.....'

கஸ்தூரி கல்யாணம் ஆனவனா, ஆகாதவனா....

நிலா கட்டவடே ஓடி வருவது இம்சையாக இருந்தது.... 'எல்லோருடனும் ஓடி ஓடி என்ன நிரப்பிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கிறாய் நீ ... எல்லோரிடமும் ஓரேளவாய் அன்பு சலுத்த முடியும் என்றா? எல்லோருக்கும் ஓரேளவாய் முக்கியத்துவம் தரமுடியும் என்றா...?'

* * *

“உங்களுக்கு வண்டை சந்தகேம். உடமையுணர்வு.”

“இருக்கலாம்”

“என்னோடும் ஓரே சகைஷனில் பணிபுரிபவரோடும் நான் சினகேமாகப் பழகுவதில் என்ன தவறு?”

“தவறு என்று நான் சொல்லவில்லையே.”

“பின், உம்மென்று நீங்கள் இருப்பதற்கு அதுதானே காரணம்?”

“இன்னும் சொல்லவேண்டாம் – ஜாங்கிரி இனிக் குமென்றால் மசைபார்க்கு கசக்குமென்றா அர்த்தம்? கரும்பு தித்திக் குமென்றால் கல்கண்டுகசக்குமென்றா அர்த்தம்? இன்ன பிற.... I AM TIRED அமுதா. என்னபைப் பொறுத்தவரை பொஸிவ் நெஸ், பொறாமனை

எல்லாமும் எந்த உறவிலும் தவிர்க்கமுடியாதது. ஆண் – பணை உறவில் அதற்குக் கட்டுதல் இடமும் உண்டு. TWO IS COMPANY; THREE IS CROWD களை விபட்டிருக்கிறாயல்லவா?”

“இதனை அநாவசியப் பச்சு? இப்போது நாம் மட்டும்தானே இருக்கிறோம். அவன் வருவது பிபிக்கவில்லை என்று நீங்கள் சொன்ன நாளிலிருந்து நான் அவனை இங்கே கட்டிக்கொண்டே வருவதில்லையே.”

கசப்பாய் ஒரு சிரிப்பு வளிபட்டது என்னிடமிருந்து. கஸ்திரியிடமிருந்தும் வளிபட்டிருக்காமோ....

“நீ அவனை எங்கேயும் விட்டுவிட்டு வருவதில்லை அமுதா. என்னைப் பார்க்க வரும் போதெல்லாம் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறாய். அவனைப் பார்க்கச் செல்லும் போதெல்லாம் என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்கிறாய். எங்களிருவரிடையே நடுபு உண்டாகக் கூவதாய் நீ மறக்கொள்ளும் முயற்சிகளெல்லாம் உண்மையில் எங்களிடையே ஒரு நிழல் யுத்தத்தை தான் முன்பைப்பாக நடத்துகின்றன. நீ என்னை அணைக்கும் போதெல்லாம் நமக்கிடையே அவன் இருப்பதாகவும், நான் உன்னை மூத்தமிடும் போதெல்லாம் என் உதடுகளில் நீ அவனுடையதை உணர்வதாகவும்.... எத்தனை நாட்கள் எத்தனை அல்பமாக உணர் கிறேன் திரியுமா?”

சொல்லும் போதே ஒரு கழிவிரக்கத்தில் என் கண்கள் சூரப்பதை முள்வலியாய் உள்வாங்கிக்கொள்கிறேன்.

“இத்தனை கறுகிய மனதா உங்கள்குக்கு?”

“பார்த்தாயா, இப்படியே தொடர்ந்தால் இனி நான் உன்னை 'வசீ' எனப்பென். நீ என்னை MCP என்பாய். இதுநாள் வரையே நாம் அனுபவித்த இனிமையெல்லாம் மறைந்துபோகும் வரையே ஒருவரையொருவர் துற்றிக்கொண்டே தொடர்ந்து காதலித்துவரவேண்டும் என்று என்ன கட்டாயம் சொல்?”

ஒரு மன்றாடலாய் என் கரல் தறித்தது.

“நான் இனிமலே அவனபை பாரக் கக்கடாது, பசேக்கடாது – அவ்வளவுதானே?”

“அப்படிச் சொல்ல நான் யார்? அப்படி நான் சொல்லச் சொல்ல அவனுடனான உன் சபுக்கும சந்திப்புகள் அதிகரித்துக்கொண்டதோன் போகும்.... இனிமலே நாமிருவரும் ஓர்வரையொருவர் பார்த்துக்கொள்ள வணைடாம், பசேக்கொள்ள வணைடாம், பரஸ்பர நல்லணைணங்களோடும் பிரிந்துவிடுவோம் என்றுதான் நான் சொல்கிறேன்....” – எனக்குள் வழிந்தோடும் கின்று குருதி எத்தனைக்குடங்கள் இருக்கும்..... மிகவும் பலவீனமாய் உணர்கிறேன்....

“இது EMOTIONAL BLACKMAIL”

“உன்னபைப் பொறுத்தவரணை. எனக்கு, என அமுதைக்கான விண்ணப்பம்.”

“நான் உன் நிம்மதியகைக் கடுக்கிறேன் என்கிறாயல்லவா?”

“நீ வணைடும்னென்றே செய்கிறாய் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதைத்தான் இப்போது செய்து கொண்டிருக்கிறாய்.”

“இது அநியாயப்பழி!”

“இருக்கலாம்.”

“நம்முடைய பிரிவுக்கு நீ தான் காரணம்.”

“நிரீடகை காரணம், அல்லது, உடன்பிக் காரணம் மட்டுமலே.”

* * *

“கஸ்துரி.... உங்கள்குக்குத் திரியுமா, இறுதிவரை, ஓரையொரு தடவை கட்ட, ஒரு பச்சைக்காகக் கட்ட, ‘அவனவைவிட நீ தான் எனக்கு முக்கியம்’, என்று அவள் கற்றவில்லை. அப்படி எதிர்பார்ப்பது என் ஆணாதிக் கமனோபாவம் என்கிறீர்களா? TO HELL WITH YOU. அவள் என்ன மாய்காய் மடையனாக் குவது மட்டும் சரியா? இன்னொரு ஆணோடு பச்சுவதில் என்ன தவறு என்கிறீர்களா? பட்டுத்துக்கொள்ளக் கட்டச் செய்யட்டும். தவறில்லை. அதற்கு என்னால் ‘விளக்குப் பிடித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது’ என்றுதான் சொல்கிறேன். அப்படிச் சொல்ல எனக்குக் கட்டாயம் உரிமையிருக்கிறது.

நாளதை பாவளி. பண்பிக்கைக் கொண்டாட்டம் என்ற பெயரில் வீட்டில் ‘ஜமா’ கட்டும். கட்டாயம் அவன் வருவான். என்னவைவிட எட்டுவது இளையவன். அவளவைவிட இரண்டு வயது பெரியவன்.

‘YOUTH WILL BE SERVED’....’

திடும்பென ஞாபகம் வந்தவர்களாய் என்னகைக் கண்களால் சூட்டிக்காட்டித் தங்கள்குக் குள் மெளனமாய் எதையோ குறிப்பாலுணர்த்திக்கொண்டு, வரவழதைத்துக்கொண்ட அக்கறையோடு வறூ வறூ விஷயங்களை என்னிடம் பச்சைப்புகுவார்கள். அதவைவிட அதிகமாய் ஒரு மனிதனை அவமானப்படுத்த முடியுமா கஸ்துரி? சொல்லுங்கள்? அதனால் தான் இன்று கிளம்பிவிட்டனே. கட்சி நேரத்தில் முன்பதிவு செய்து தனியைத் தாண்டியுள்ள மலையோர கிராமங்களில் ஒன்றான ‘ஏமாந் தான் பட்டைக் குக் கிளம்பி விட்டனே. இயற்கையோடும் தனிமையோடும் அளவளாவுவதும் உறவாடுவதும் தான் உண்மையிலேயே ஆசுவாசம் தரும் விஷயமாகத் தோன்றுகிறது கஸ்துரி.....

* * *

வண்டியின் தாலாட்டில் அரைத்தக்கத்தில் ஆழ்கிறேன்.... பக்கத்தில் அமர்ந்தபடி கஸ்துரியிடம் கலகலவென்று அமுதா பச்சைக்கொண்டே வர, அதனாலல்லாம் கவரப்படாதவராய் கஸ்துரி அரைச்சொல், ஒரு சொல்லில்

எதிர் வினையாற்றிக் கொண்டு இருந்தது பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது எனக்கு. அதைவிட, அபிக்கொரு தரம் குணியும் அவளையே தளும்பும் மார்பகங்கள் கஸ்துரியை அலகைக் கழிக்கவில்லை என்ற விஷயம் என மனதின் அதலபாதாளங்களையெல்லாம் சீர்ப்படுத்தியது.

* * *

'கஸ்துரி....நீங்கள் உண்மையாலுமே மனத்திடம் வாய்ந்த நரேமயான மனிதர்தான். உங்களால் என்தரப்பு நியாயத்தகைக் கண்டிப்பாய் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும்.... ஆனால், அதற்காய், அமுதாவை 'ஆம்புளபைப்பொறுக்கி' என்ற மாதிரியெல்லாம் எண்ணிவிடாதீர்கள் பள்ளி.... அவள் மட்டும் எனவாழ்வில் எதிர் படாமலிருந்திருந்தால் எனக்குக் கைகால்களின் பயனெல்லாம் காலமை-மாலகைக் கடன்களை முடிப்பது மட்டும்மே என்றாகியிருக்கும்... சங்கஜோஜியான, SOLITARY REEPER ஆன என்னதைத் தேடித்தேடி வந்து அவள் கொண்டாடிய சொந்தம் எனக்கு வாழ்வில் கிட்டிய வரப்பிரசாதம். அருக்கே ஏக, உரிமபை பிரசன்கைகள் விசுவரூபமெடுப்பது தவிரக் கமுடியாததாகிவிடுகிறது. அதனால்தான் பிரிவுமேல் என்று தோன்றுகிறது. எது என்னுடையதோ, எது எனக்கு விதிக் கப்பட்டிருக்கிறது அது என்னிடமே வரும். ஆனால், நான் ஞானியில்லை கஸ்துரி... வலிகட்டிய சாதாரண மனிதன். ஒரு இதயத்தில் ஒரு நரேத்தில் ஒருவரதைத் தவிர ஏந்திக்கொள்ளத் தெரியாதவன்; முடியாதவன். ஆனால், அமுதா சினை விடமெல்லாம் அன்பர்களதைத் திரட்டிக்கொள்பவன். அதில் அவளுக்கு மமதை என்று சொல்லமுடியாது... ஆனாலும் மயை அச்சாக அமரந்து பல வட்டங்களை ஒரே சமயத்தில் சூழலச் செய்வதில் யாரைக் கத்தான் சந்தோஷம் இருக்காது? எல்லா வட்டமாகவும் நான் இருக்க ஆசைப்பட்டது என்தவறுதான். அதனால்தான், நானே எனக்கான அச்சும் வட்டமுமாகிவிடுவது என்று முடிவெடுத்தேன்... என முடிவு சரிதானே கஸ்துரி....?

'கஸ்துரி.... நீங்களும் ஆண்தானா? அல்லது, பெண்ணா? பெண் என்றால் நான் பசேய்தை நீங்களும் ஆணாதிக் கப்பன்றித்தனமாகத்தான் பகுப்பீர்கள். இன்னொருவனிடம் பசேனாலே இவனுங்கள்குக் கெல்லாம் ஜன்னிகண்டுவிடும் என்று குதறும்பீர்கள். அமுதாவின் சினகேதரங்களெல்லாம் அவளோடும் படுக்கையிலிருக்கக் கண்டால் மட்டும் தான் என மனம் பதறவனேடும் என்பது என்னவிதமான நியதி? அன்பின் விஸ்தீரணத்தையே குறுக்கிவிடும்லவா இத்தகைய நியதிகள்...?

என் உடமையுணர்வதைத் தான் நான் உண்மையான அன்பாக எடுத்துக்காட்ட முயல்கிறனோ? அன்பிற்கும் உண்டோ அடக்கைக்கும் தாழ் என்கிறீர்கள்? அதனால்தானோ என்னவோ, புதிதாய் ஓர் அன்பு உள்ளே நுழைய, உள்ளிருக்கும் பழைய அன்பு வெளியேறிவிடுவது நரே கிறது.

என் அணுகுமுறை சரிதானே? சொல்லுங்கள் கஸ்தூரி... நீங்கள் ஆணா – பண்ணா? கட்சி நேரத்தில் பண்களாகக் காண இரக்கங்களில் இடமில்லாமல் பொது இரக்கங்களில் இடம்தரும்படியாகிவிட்டதா? அறுபதுக்கும் இறுபதுக்கும் இடையில், மணமாகியோ, ஆகாமலோ, கணவன் இரந்தோ, இல்லாமலோ, அவ்வண்ணமே கனவுகள் இரந்தோ இல்லாமலோ, ஒரு பண்ணாக நீங்களிருக்கும் பட்சத்தில், ஆணுக்கும் பண்ணுக்கும் உடல் ரீதியானவற்றைத் தவிர்த்து மறப்படி என்ன வித்தியாசமிருக்க முடியும் என்று என்றாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா?

என்னில் பொருந்தியுள்ள கஸ்தூரி அதை நிச்சயம் யோசித்திருக்கும். அஃறிணையாக அல்ல, அன்பின் மிகுதியாலே 'இரக்கம்' என்கிறேன். கஸ்தூரி.... என்னில் பொருந்தியுள்ள கஸ்தூரியாகிய நீங்கள் தான் எத்தனை அழகு! என்றும் மாறா இளமையோடும், எனக்கேயெனக்கான அன்போடும் என்றைக்குமாய் கட்டவரும் நீங்கள் இல்லாமல் நான் மட்டும் எப்படி 'ஏமாந்தான் பட்டை'க்குப் போவது கஸ்தூரி ... வாராங்கள், இந்த இரவில் நம்மோடும் வரும் நிலவொளியின் துணையோடும், ஜன்னல் வழியே பறந்து சென்றுவிடலாம் அப்படி மட்டும் செய்ய முடிந்ததுவிட்டால்,

{ 'அநாமிகா கதைகள்' - சிறுகதைத் தொகுப்பு, கலஞ்சன் பதிப்பகம், 2002 }

ramakrishnanlatha@yahoo.com